

konk. ř. jest povinen, kdo má v moci věci, náležející do konkursní podstaty, by to oznámil správci podstaty a dovolil, by byly sepsány a odhadnuty, jinak ručí za škodu, která by vzešla jeho zaviněním. Podle tohoto ustanovení zákona má tedy konkursní komisař jen právo naříditi v konkursním řízení třetím osobám, by dovolily sepsati a odhadnouti věci, které náležejí do konkursní podstaty. Jinak má ohledně věcí, které jsou v držení třetích osob, jen právo stanovené § 122 odst. (3) konk. ř., totiž naříditi, by věc byla zpeněžena. Konkursní komisař není však příslušným k tomu, by usnesením nařídil třetím osobám, by vydaly věci, které drží, konkursnímu správci. Výrok takový učiniti může jen soud procesní rozsudkem na žalobu správce podstaty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

I kdyby se nepřihlíželo k tomu, že správce konkursní podstaty ve svém návrhu nepopírá, že by bylo nesprávným tvrzení Karla K-a, že nabyl ke strojům smluvního zástavního práva, ve kterémž případě by nedopadalo ustanovení § 13 konk. ř. a právo toto by vyhlášením konkursu nezaniklo, není nárok na vydání těchto strojů do konkursní podstaty § 97 konk. ř. odůvodněn. Stroje má Karel K. »ve své moci« (§ 97 (2) k. ř.), třebaže jsou uloženy u zasílatele, k němuž je K. podle tvrzení rekurenta dal k uschování. Správně proto rekursní soud seznává, že konkursnímu komisaři přísluší jen právo, by K-ovi nařídil, by dovolil, aby stroje byly sepsány a odhadnuty, ježto by jinak ručil za škodu, která by vzešla jeho zaviněním, a aby po případě dále postupoval ve smyslu § 122 (3) k. ř.

Čís. 13326.

Zásada § 1304 obč. zák. o spoluvinně na poškození platí i při náhradě škod horních.

Předpis § 106 horn. zák. nedopadá, šlo-li jen nejvýše o přestavbu původního domu vystavěného před propůjčením dolového pole, ne-li jen o podstatnější jeho změnu. V takovém případě může okolnost, že nebylo žádáno o stavební povolení ku přestavbě, míti v zápětí jen potrestání stavebníka podle § 128 stav. řádu pro Čechy.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv I 1145/32.)

Žalobní nárok majitelky domu proti důlnímu podnikateli na náhradu škody byl uznán důvodem po právu soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Nižší soudy zjistily, že příčinou poškození domu žalobkyně je výhradně dolování žalovaného. Ježto tudíž je zjištěno, že žalovaný poškodil dolováním dům žalobkyně, ručí podle ustálené judikatury nejvyššího

soudu po rozumu § 364 a) obč. zák. za skutečnou škodu žalobkyni způsobenou bez ohledu na to, zda ho stihá zavinění, čili nic. Věcí žalobkyně bylo jen, by prokázala, že je tu příčinná souvislost mezi dolováním žalovaného a vzešlou jí škodou. Důkaz ten se jí zdařil. Zavinění, a to zlý úmysl nebo hrubou nedbalost třeba prokazovati jen, uplatňuje-li se náhrada ušlého zisku (srov. rozh. čís. 4677 sb. n. s.). Dovolateli jest přisvědčiti, že zásada § 1304 obč. zák. o spoluzavinění poškození platí i v případech náhrady škod horních. Než spoluzavinění žalobkyně vyloučily právem nižší soudy. Ze zjištění nižších soudů plyne, že v roce 1923 nešlo po rozumu § 27 stavebního řádu pro Čechy z 8. ledna 1889 čís. 5 z. z. o novostavbu, nýbrž nanejvýše o přestavbu původního domu žalobkyně před propůjčením dolového pole vystavěného, ne-li jen o podstatnější jeho změnu. Nedopadá zde proto ustanovení § 106 hor. zák., jež předpokládá, že šlo o stavbu budovy, která byla zřízena bez úředního povolení po propůjčení dolového pole. Je proto lhostejno, že žalobkyně nežádala o stavební povolení k uvedené přestavbě, neboť okolnost ta by mohla míti v zápětí jen potrestání žalobkyně podle § 128 stav. řádu pro Čechy, ale nic více.

Čís. 13327.

V tom, že cyklista, jenž slyšel za sebou blížící se motorové vozidlo, neuhnul ze středu silnice do leva, jest spatřovati jeho spoluzavinění na úrazu ze srážky s motorovým vozidlem. Lhostejno, zda cyklista byl na blížící se motor upozorněn dáním výstražného znamení či hukotem blížícího se motoru.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv I 1568/32.)

Žalobce, jednaje na kole po silnici, byl zezadu zasažen motocyklem žalovaného, při čemž obě vozidla byla poškozena. Proti nároku žalobce na náhradu škody namítl žalovaný vzájemnou pohledávku na náhradu škody z poškození motocyklu. Procesní soud prvního stádu uznal žalobní nárok důvodem po právu; pohledávku namítanou započtením neuznal po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného.

Nejvyšší soud uznal, že zažalovaný nárok jest důvodem po právu třemi čtvrtinami a že z jedné čtvrtiny není po právu; vzájemná pohledávka žalovaného pak že jest jednou čtvrtinou po právu a třemi čtvrtinami že není po právu.

Důvody:

Po právní stránce nelze souhlasiti s názorem nižších soudů, že žalobce na úrazu spoluzavinění nestihá. Odvolací soud se otázkou spoluzavinění žalobce na úrazu blíže nezabývá, ačkoliv podle vývodů odvolání se tak státi mělo. První soud se jí zabývá a dospívá k závěru, že žalobce, i když slyšel za sebou motor tiše pracující a přes to středem silnice dále jel a na levou stranu silnice neuhnul, se provinění nedopu-